

Hoofdstuk 1

Tot haar grote verbazing zag Sophia Whittam dat er een brief in de postbus zat. Hoewel ze minstens één keer per maand ging kijken, verwachtte ze al lang geen bericht meer. De eerste jaren had dat pijn gedaan. Ze schreef trouw iedere maand naar huis, met vermelding van dit postadres, en hoopte altijd dat er ooit een antwoord zou komen. Maar dat kwam nooit. Maand na maand. Jaar na jaar. Ondanks de teleurstelling over het uitblijven van antwoord, bleef ze schrijven. De laatste jaren wel iets minder, maar toch zeker vier keer per jaar. De hoop op contact was eigenlijk al vervlogen, maar ze vond het belangrijk dat ze wisten hoe ze haar konden bereiken als ze dat wilden.

Ze pakte de dikke brief en hield hem aarzelend in haar handen. Ze draaide hem om, maar het adres dat als afzender vermeld stond, zei haar niets. Even bleef ze in gedachten verzonken staan. Er kwam iemand binnen die een postbus naast de hare opende en een nieuwsgierige blik op haar wierp. Snel stopte ze de brief weg en liep terug naar de parkeerplaats.

Ondanks dat ze met haar gedachten heel ergens anders was, keek ze automatisch oplettend rond. Ze zuchtte geërgerd toen ze de man die onopvallend naast haar auto rondhing in het oog kreeg.

Natuurlijk. Zou ze ooit ergens heen kunnen gaan zonder dat ze achtervolgd werd door fotografen? Voordat

hij haar, ondanks het hoofddoekje en de zonnebril die haar opvallende uiterlijk enigszins verborgen, kon herkennen, dook ze een zijstraatje in.

Terwijl ze deed alsof ze een etalage bekeek, zette ze haar zonnebril af en stak die in haar tas. Ze vervolgde haar weg naar een kiosk waar ze bloemen verkochten en trok, terwijl ze een bos bloemen uitkoos, het hoofddoekje van haar haren. Als ze ergens anoniem wilde blijven, moest ze de bos rode krullen die haar handelsmerk geworden waren, verbergen. Nu koos ze er bewust voor om de aandacht te trekken. Op die manier zou niemand op het idee komen dat ze hier eigenlijk naar toe gekomen was voor iets dat ze verborgen wilde houden. Het was inmiddels bekend dat Sophia een aantal adresjes in de stad had, waar ze 's ochtends heel vroeg verse bloemen ging kopen. Niemand vermoedde dat ze deze kiosk koos als ze naar de postbus ging.

De oude man van de kiosk keek Sophia opgetogen aan.

‘Ik hoopte al dat je vandaag weer langs zou komen. Ik heb prachtige rozen, vers van de veiling.’

Sophia wist dat hij, zodra zij weg was, een bordje bij de rozen zou zetten waarop stond dat het beroemde fotomodel Sophia Whittam vanochtend deze bloemen gekocht had. Waarschijnlijk had de man zelfs extra ingekocht omdat hij er op rekende op deze manier reclame te kunnen maken. Even voelde ze ergernis opkomen. Niets, maar dan ook niets kon ze doen zonder publiciteit. Maar ze hield zichzelf voor dat ze er daarom

voor koos om bij dit soort kleine ondernemers inkopen te doen. Zo hielp ze er nog iemand mee.

Met de grote bos bloemen in haar armen wandelde ze op haar gemak terug naar haar auto. Ze lette erop dat er op haar gezicht niets te lezen was van haar gevoelens toen de fotograaf zijn toestel op haar richtte. Ze was het gewend. Met een vriendelijke glimlach stapte ze in en reed langzaam weg.

In haar gezellige appartement schikte Sophia eerst zorgvuldig de bloemen in een vaas. De brief had ze op de salontafel neergelegd, maar ze had ...